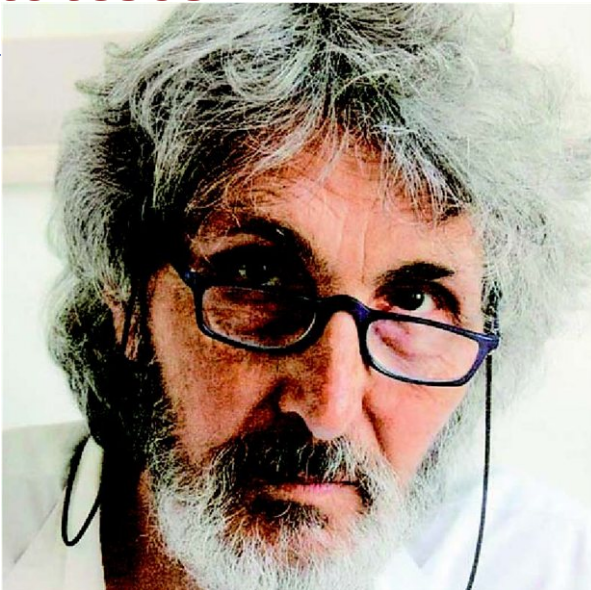

Σωτήρης Σόρογκας: “Ζηλεύω αυτούς που πιστεύουν”

[Ορ](#)

[υή](#)

Πέτρες, ρημαγμένα από τον χρόνο ξύλα,

τα απομεινάρια παλιών μηχανημάτων που αφέθηκαν να σκουριάζουν στο ύπαιθρο, οι ξερολιθιές, το απόλυτο μαύρο στο βάθος του πηγαδιού. «Εχω μια εμμονή σε ό,τι θνήσκει» λέει άλλωστε ο Σωτήρης Σόρογκας, περισσότερα από 200 έργα του οποίου παρουσιάζονται από τις 21 Δεκεμβρίου στο Μουσείο Μπενάκη σε μια έκθεση που πιάνει τον μύθο του ζωγράφου από την αρχή. Από τις 11.3.1956 για την ακρίβεια, ημερομηνία γραμμένησε ένα από τα πρώτα έργα του - «ένα τοπίο κάπου στο Μενίδι, όπου πηγαίναμε με τα καβαλέτα μας και ζωγραφίζαμε στην εξοχή» - ως τα πιο πρόσφατα, τα «θαλάσσια ξύλα» κατά τον στίχο του Κάλβου. Μια διαδρομή μισού αιώνα ξορκίζοντας τη φθορά.

Ζωγραφίζω...

Από πολύ μικρός. Αισθανόμενος μεγάλη μειονεξία στα παιδικά μου χρόνια από μια περίεργη και δυσανάλογα μεγάλη ανάπτυξη, βρέθηκα δακτυλοδεικτούμενος και χλευαζόμενος από αυτούς που θα ήθελα να με θαυμάζουν. Είχα φτάσει πριν από την εφηβεία σχεδόν δύο μέτρα ύψος. Ωστόσο ευνοήθηκα από τη ζωγραφική, με την οποία έκτοτε ταυτίστηκα επειδή προσχώρησα σε αυτήν εν είδει καταφυγίου αντλώντας ταυτόχρονα και κύρος από τις τότε επιδόσεις μου. Στη δεκαετία του '50 η ζωγραφική εξακολουθούσε να διατηρεί τη μυθοποιημένη αύρα της. [\(περισσότερα...\)](#)